

Halki myrskyjen on tähän hetkeen saavuttu.
Monta kertaa samaan käteen kiinni tartuttu.
Toisiamme kaipasimme tullen pimeän
tietäen: on vierellämme vielä enemmän.

Halki hämärän on tähän aamuun herätty.
Rohkeutemme taas lattialta kerätty.
Tahdon lupaamamme yhä täyttää uudestaan.
Vaikka pelottaakin, uuteen hetkeen astutaan.

Ja tämän aamun
tämän hetken
tahdon antaa paljon tämän kodin tähden,
jossa kaadun
jossa nousen,
jossa elän kanssa ihmeen suurenmoisen.

En tahdo muuta,
kuin antaa paljon,
talvi-illoin lämmön, kesäpäivin varjon.
En lupaa kuuta,
vaan aamuruskon,
kun varaan jäämme isäin ikivanhan uskon.
Ja kun sen varaan jäämme täällä kulkemaan,
Rakkaus ei meiltä kuole milloinkaan.

Sysiyöt on nähty, synkät nurkat koluttu,
säpät murrettu ja luukut aamuun avattu.
Viimein, kun saa nähdä, että tässä oli Hän,
tajuta voi miksi kesti kaiken ikävän.

Tiedän, että uudet kivut kohta saapuvat:
uudet tuimat tuulet uudet pilvet pilkkaavat.
Niissä jaksan vierelläsi, sillä tiedän sen.
Jaksaa vierellämme myöskin Poika Ihmisen.